

[Statsministeren]

årene 1955–71. I anledning heraf er der af Rådet for Trafiksikkerhedsforskning i sommeren 1977 foretaget en vurdering af udviklingen frem til 1976. Det viser sig, at drabsrisikoen for børn er faldet relativt mere i Danmark end i Sverige, men at der stadig væk er en større drabsrisiko i Danmark, særlig i aldersgrupperne 3–6-årige fodgængere og 7–14-årige cyklister.

På baggrund af disse foreløbige vurderinger er der iværksat en række undersøgelser for at fremskaffe et bedre vurderingsgrundlag til bekæmpelse af fremtidige ulykker. Dette arbejde udføres af Rådet for Trafiksikkerhedsforskning. Et tilsvarende arbejde foregår inden for Nordisk Trafiksikkerhedsråd, og også trafikmedicinerne har iværksat en undersøgelse.

De her omtalte undersøgelser har karakter af grundforskning. Der foregår imidlertid også forskning, som sigter på at løse de problemer, der allerede er kendte. Det kan således nævnes, at ministeren for offentlige arbejder i efteråret 1977 har nedsat en arbejdsgruppe, der især skal arbejde med nye kriterier og retningslinier for anlæg og udformning af cykelstier. Nordisk Trafiksikkerhedsråd har netop nedsat en arbejdsgruppe, der skal beskæftige sig med cyklisters sikkerhed i kryds. Endvidere kan det fremhæves, at arbejdsgruppen om færdselslovens § 40 snart afgiver betænkning. § 40 i færdselsloven har til formål at skabe forsvarlige opholds- og legemuligheder på arealer, som hidtil har været forbeholdt færdsel, og at ændre trafikmønstret i boligområder på en sådan måde, at færdslen i højere grad sker på de svage trafikanters betingelser.

Endelig kan jeg nævne den færdselsundersøgelse, der finder sted i børnehaver, skoler og ungdomsskoler.

Sammenfattende må det således fastslås, at der på en række områder gøres en stor indsats for at sikre børnene i trafikken.

Resultatet er imidlertid endnu ikke godt nok, og jeg er enig med spørgeren i, at iværksættelse af særlige bestræbelser er nødvendig på dette område. Når den omtalte forskning om baggrunden for de relativt mange børneulykker er afsluttet, vil jeg derfor anmode om at blive orienteret med henblik på eventuelt at få forbedret koordineringen af bestræbelserne.

Til *ministeren for offentlige arbejder* (29/12 77) af:

Alice Hedegaard (DR):

»Finder ministeren det acceptabelt, at en offentlig institution som DEMKO, der har en klart forbrugerbeskyttende opgave, indfører en forretningsorden, der gør det muligt for særinteresser at true de ansatte til at slække på kvalitetskravene til det elektriske materiel, der kontrolleres?«

(Spm. nr. 284).

Begrundelse.

Ifølge dagspressen er der indført en forretningsorden i den offentlige institution DEMKO, der gør det muligt for særinteresser at afskedige ansatte, hvis de ikke følger snævre, kortsigtede industriinteresser, som ønsker lempelige kvalitetskrav til materiellet.

Det forekommer lidet betryggende, at en offentlig kontrolinstitution således kan gøres til kassebold for særinteresser, og skal forbrugerbeskyttelseshensynene tilgodeses, må dette hindres. Det vil være ønskeligt at få oplyst, om ministeren vil tage initiativ hertil eller lade stå til og dermed underminere den sidste eksistensberettigelse for denne kontrolinstitution, som allerede er kraftigt amputeret på grund af EF-reglerne om fri import af også ikke D-mærket elektrisk materiel.

Besvarelse (12/1 78):

Ministeren for offentlige arbejder (Kjeld Olesen):

I november 1977 rejste DEMKOs direktør og samarbejdsudvalg over for ministeriet spørgsmålet om, hvorvidt DEMKOs plenarforsamling (prøvningsudvalget) kunne behandle forslag til ændringer i DEMKOs interne organisation i forbindelse med indførelsen af en ny kontrolordning for elektrisk materiel fra den 1. februar 1978.

Fra ministeriets side blev i den anledning fastslået, hvad der altid har været gældende, at plenarforsamlingen var DEMKOs højeste myndighed, og det blev fremhævet, at man i den foreliggende situation måtte lægge vægt på, at de strukturændringer, der ville blive bestemmende for DEMKOs funktion under den nye kontrolordning, havde opbakning